

РЕШЕНИЕ

№ 446

гр. гр.Несебър, 15.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НЕСЕБЪР, VI-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Валери Вл. Събев

при участието на секретаря Мая Р. Деянова
като разгледа докладваното от Валери Вл. Събев Гражданско дело №
20222150100264 по описа за 2022 година

Предявени са искове с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 422 ГПК вр.
чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

От ищеца „*****“ АД срещу ответника С. С. Д. са предявени искове по чл. 422 ГПК
вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване на установено, че ответникът дължи сумата
от 316,06 лв., представляваща стойността на начислени задължения за периода 27.06.2020г. –
25.05.2021г., за мрежова услуга „достъп до електроразпределителната мрежа“, ведно със законната
лихва, считано от датата на подаване на заявлението, както и сумата от 17,58 лв. – лихва за забава
за периода от 01.09.2020г. до 06.08.2021г. Изложено е, че между ищеца и праводателя на ответника
– ЕТ „*****“, съществувало валидно облигационно правоотношение, по силата на което
ищецът, като краен снабдител и търговец, доставял ел. енергия до обект с абонатен номер №
***** за небитови нужди. Излага се, че считано от 01.01.2012г. едноличният търговец бил
заличен и негов правопреемник на основание чл. 107 от ЗЕ е ответникът С. Д.. Сочи се, че за
периода юни 2020г. – септември 2020г. било налице валидно облигационно отношение между
ищеца и ответника (като правопреемник на сочения ЕТ) във връзка с доставка на електроенергия
до обект в село *****, ТП 4, клиентски № ***** и аб. № *****. Твърди се, че за периода
ищецът е действал като краен снабдител. Сочи се, че за периода ответникът няма отчетена
потребена енергия за обекта. Излага се, че не са начислявани и суми за достъп до
электропреносната мрежа за пренос по електропреносната мрежа и пренос по
електроразпределителната мрежа. Твърди се, че за периода е начислявана единствено услугата
„достъп до електроразпределителната мрежа“. Сочи се, че ответникът е небитов клиент и за
периода му е начислена цена като за такъв на основание Решение Ц-29 от 01.07.2020г. на КЕВР.
Акцентира се върху разпоредбата на чл. 29, ал. 1 от ПТЗЕ. За периода октомври 2020г. – май
2021г. се сочи, че отново е начислена същата услуга (без потребление от ответника), но за периода
ищецът е действал в качеството си на търговец на основание пар. 15 от ЗИД на ЗЕ. Обръща се

внимание, че от 01.10.2020г. с последното изменение на чл. 94а от ЗЕ от кръга клиенти на крайния снабдител отпаднали небитовите клиенти, като за тези клиенти с нарочна разпоредба – пар. 15 било предвидено, че при липса на сключен договор доставката следва да се извършва по чл. 39, ал. 1, т. 5 от ЗЕ. Твърди се, че ответникът няма сключен договор, поради което за периода на основание чл. 31, ал. 1 от ПТЕЕ били начислени суми за услугата „достъп до електроразпределителната мрежа“. Излага се, че начислените суми в общ размер от 316,06 лв. не били заплатени от ответника в предвидените срокове, поради което му била начислена и лихва за забава. С тези доводи до съда е отправено искане да признае за установено, че ответникът дължи посочените суми на ищеца. Претендира се присъждането на разноски.

В срока по чл. 131 ГПК от особения представител на ответника е депозиран отговор на исковата молба, с който исковете се оспорват като неоснователни. Развиват се съображения в насока, че не е доказано ответникът да е „небитов“ клиент. От съда се иска предявените искове да бъдат отхвърлени.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и съобразно чл. 12 ГПК намира, че се установява следното от фактическа и правна страна:

По предявения иск по чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД:

В тежест на ищеца е да докаже наличието на облигационна връзка с другата страна, основаниято и размера на вземането си. Т.е. в конкретния случай той трябва да установи, че ответникът е небитов клиент и като такъв е потребител на услугата „достъп до електроразпределителната мрежа“, доставяна от „*****“ АД за процесния период до процесния имот, като и размера на вземането си. При установяване на горните обстоятелства в тежест на ответника е да докаже погасяване на дълга.

Съобразно разпределената доказателствена тежест, първото обстоятелство, което е следвало да бъде доказано от ищеца, е, че за процесния период, процесният обект е използван от ответника за небитови нужди (стопански). В тази връзка изричните твърдения на ищеца са, че между него и ЕТ „*****.“ съществувало валидно облигационно правоотношение, по което за процесния период 27.06.2020г. – 25.05.2021г. не е била доставяна електрическа енергия до обект в село „*****“, ТП 4 (трафопост 4), клиентски № „*****“ и аб. № „*****“.

Практически ищецът извежда твърденията си, че става въпрос за обект за стопански нужди от качеството търговец на ЕТ „*****.“ и обосновава дължимост на сумите от физическото лице – ответник, на база настъпило правоприемство.

Съгласно чл. 33а от пар. 1 от ДР на Закона за енергетиката "Небитов клиент" е клиент, който купува електрическа енергия с за небитови нужди. В чл. 4, ал. 2 от Общите условия на договорите за продажба на електрическа енергия на „*****“ АД е предвидено, че потребител на електрическа енергия за стопански нужди е физическо или юридическо лице, присъединено към електроразпределителната мрежа и което купува електрическа енергия за стопански нужди, включително и лица на издръжка на държавния или общинския бюджет.

При така дадените определения, съдът не може да приеме за доказано (единствено въз основа на факта, че правоотношението е възникнало с едноличен търговец), че ответникът – физическо лице, е потребител на електрическа енергия за „небитови нужди“. Този факт няма как да се докаже и от направеното отбелязване в системата „Квази“ на „*****“ АД (на л. 107 от делото), тъй като и в него е отбелязано, че клиент е „*****“ и същото представлява „стопански

клиент“. Последното отбелязване е логично, тъй като търговецът е именно стопански клиент, но същото по никакъв начин не може да установи, че и за процесния период, физическото лице - правопреемник на този търговец, е използвал обекта за небитови нужди.

Във връзка с горното следва да се направи уточнението, че съгласно чл. 56 от Търговския закон като едноличен търговец може да се регистрира всяко дееспособно физическо лице с местожителство в страната. С регистрирането си ЕТ става субект, различен от физическото лице, който субект е изрично предвиден в ТЗ като „търговец“ – чл. 1, ал. 1, т. 1 ТЗ вр. част втора „Видове търговци“, дял първи „Едноличен търговец“, глава осма „Търговец – физическо лице“ от ТЗ. Със заличаването на едноличния търговец по чл. 60а, т. 1 от ТЗ (поради прекратяване на дейността му), действително негов правопреемник е физическото лице, регистрирано като търговец. Това единствено означава, че активите и пасивите на ЕТ преминават в патримониума на физическото лице, но не означава, че физическото лице продължава да извършва търговска дейност. Точно обратното – очевидно именно преустановяването на търговската дейност (прекратяване на дейността) е довело до заличаване на търговеца и възникване на правопреемство с физическото лице. Следователно сам по себе си фактът, че физическото лице е получило в патримониума си активите и пасивите на едноличния търговец, не може да доведе до извод, че физическото лице също осъществява търговска дейност и стопанисвания от него обект се използва и след заличаване на търговеца за търговски нужди.

На практика ответникът, като физическо лице, е придобил съответното право върху съответния обект, което е било притежавано от едноличния търговец (ищецът не изнася твърдения за естеството на снабдения обект и собственика му). Дори и да се приеме, че ответникът, като физическо лице, след заличаването на ЕТ, е придобил собствеността върху търговски обект, това не може автоматично да доведе до извод, че физическото лице е започнало да осъществява търговска дейност, респ. да му бъде доставяне електрическа енергия за небитови нужди. В подобна насока е и практиката на ВКС – Решение № 16 от 17.03.2022г. по т.д. № 2254/2021г. по описа на I търг. отделение на ВКС.

С оглед горното съдът намира за недоказано от ищеца, че за процесния период (27.06.2020г. – 25.05.2021г.) снабденият обект се е използвал именно за небитови нужди. Както самият ищец твърди – много преди този период (още от 01.01.2012г.) търговецът е бил заличен. Същевременно липсват каквито и да е доказателства, че за периода 27.06.2020г. – 25.05.2021г. физическото лице С. Д. е осъществявало търговска дейност в обекта, респ. го е използвало за небитови нужди. Впрочем и твърденията на ищеца са, че за този период до обекта не е доставена електрическа енергия (което е довело и до безпредметност на искането му за разпит като свидетел на отчетника на електрическа енергия, тъй като същият не би могъл да установи обстоятелства, касаещи процесния период). Тук следва да се изтъкне, че според всички определения на понятието „потребител за стопански нужди“, това винаги е клиент, който купува електрическа енергия за небитови нужди. В конкретния случай – за конкретния период (още по твърдения на ищеца) ответникът изобщо не е купувал електрическа енергия, респ. такава не е била доставяна до обекта му. Това е още едно основание да се приеме, че той няма как да отговаря на понятието „клиент на електрическа енергия за небитови нужди“.

Същевременно основанието на предявения иск е именно начисляването на небитов клиент на услугата „достъп до електроразпределителната мрежа“, доставяна от „*****“ АД за процесния период до процесния имот. Самият ищец основава вземането си на цената за достъп за

небитови клиенти, приета с Решение № Ц-29 от 01.07.2020г. на КЕВР - 0,02053 лв./kW/ден. Именно по тази цена са фактурирани претендираните суми, като това е било основание и за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК (по ч.гр.д. № 1239/2021г.). По арг. от чл. 422, ал. 1 от ГПК очертаните още със заповедното производство рамки на претенцията, представляват основание на установителния иск, което няма как да бъде променяно в исковото производство. Основание на иска са претенции за начисляването на небитов клиент на услугата „достъп до електроразпределителната мрежа“, доставяна от „*****“ АД за процесния период до процесния имот. Първият елемент от фактическия състав на така предявения иск е качеството на ответника, твърдяно в исквата молба – „небитов клиент“. На ищеца са дадени изрични указания да докаже тези свои твърдения, но този факт (по изложените по-горе съображения) е останал недоказан по делото. При липса на първия елемент от фактическия състав, то предявеният иск се явява недоказан и следва да бъде отхвърлен.

По предявения иск с правно основание чл. 422 ГПК вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

В тежест на ищеца е да докаже наличието на главен дълг и изпадането на ответника в забава за посочения период – от 01.09.2020г. до 06.08.2021г. С оглед изводите за липса на главен дълг и предявеният иск за лихва е неоснователен.

С оглед изложеното всички предявени искове следва да бъдат отхвърлени като неоснователни. При този изход на спора на ищеца не се дължат разноски (вкл. и от заповедното производство), а от ответника такива не са направени.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „*****“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. В., ***** - Г, бул. *****, срещу С. С. Д., ЕГН *****, с настоящ адрес в гр. *****, искове с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД за установяване дължимостта на сумата от 316,06 лв., представляваща стойността на начислени задължения за периода 27.06.2020г. – 25.05.2021г., за мрежова услуга „достъп до електроразпределителната мрежа“, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението и с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване дължимостта на сумата от 17,58 лв. – лихва за забава за периода от 01.09.2020г. до 06.08.2021г.

Решението може да бъде обжалвано пред Бургаски окръжен съд в двуседмичен срок от връчване на препис.

Съдия при Районен съд – Несебър: _____